

дністю, пенсіонери, особи похилого віку) та ВПО, які опинилися у скрутному становищі, що тимчасово не дозволяє їм самостійно винаймати житло. Діти-сироти та діти, позбавлені батьківського піклування, які є ВПО, також не можуть стати на квартирний облік після досягнення 16 років [4, с. 8].

Таким чином, законодавство України яке регулює статус ВПО є вже сформованим, але існує нагальна потреба в його вдосконаленні. Це можливо лише за пристосуванням української нормативно – правової бази з питань статусу ВПО до міжнародних стандартів.

1. Цимбалістий, Т. Правовий статус внутрішньо переміщених осіб в Україні [Текст] / Тарас Цимбалістий, Анастасія Блащак // Актуальні проблеми правознавства. – 2019. – Вип. 4. – С. 126-130.

2. Дяченко В. Визначення правового статусу внутрішньо переміщених осіб / В. Дяченко // Науковий часопис Національної академії прокуратури України. – 2017. – № 1(13). – С. 89–98 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.chasopysnaru.gr.gov.ua/chasopys/ua/pdf/1-2017/dyachenko.pdf>

3. Звіт національної системи моніторингу ситуації з внутрішньо переміщеними особами. Червень 2019 р. С. 4–7. Міністерство з питань тимчасово окупованих територій та внутрішньо переміщених осіб України. URL : http://iom.org.ua/sites/default/files/nms_round_14_ukr_web.pdf (дата звернення: 09.12.2019р.)

4. Актуальний стан забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб в Україні. Доповідь представлена до Універсального періодичного огляду Організації Об'єднаних Націй. Двадцять восьма сесія Ради з прав людини ООН. 2017. С. 8. Національна асамблея людей з інвалідністю.

Олег Наливайко,
старший науковий співробітник
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

Ілля Хижняк,
студент юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК ДЕРЖАВИ ТА СУСПІЛЬСТВА: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВА ХААРКТЕРИСТИКА

Суспільство і держава перебувають у постійному двосторонньому зав'язку, оскільки ефективно їх функціонування можливе лише за умови якісної взаємодії. Держава – це універсальна політична форма правління, що характеризується суверенною владою, політичним та громадським характером, здійсненням своїх повноважень на певній території через систему спеціально

створених органів та організацій, завдяки яким здійснюється політичне, економічне та ідеологічне управління суспільством та громадськістю права.

Виходячи з опису ролі людини в громадянському суспільстві, слід зазначити, що людина в психологічному плані - це системна якість, яка набувається індивідом в предметній діяльності та спілкуванні, що характеризує його з точки зору включення в соціальне відносин. Беззаперечним фактом є те, що в центрі відносин з громадянським суспільством знаходиться людина. Це свідчить про те, що громадянське суспільство не повинно бути людським суспільством за назвою, а по суті. Як відомо, домінуючим становищем у радянській філософсько-правовій літературі було те, що пріоритет суспільства над особою визнавався, а суспільні та державні інтереси - над інтересами людини [1]. Суспільство, в якому інтереси людини підпорядковуються її власним інтересам, а тим більше інтересам держави, де мету та засоби її досягнення визначає сама держава, ніколи не мало можливості стати цивільним. У цьому суспільстві людина була гвинтиком, допоміжним матеріалом для досягнення абстрактної мети, одним словом, людським фактором. У цьому суспільстві людина була гвинтиком, допоміжним матеріалом для досягнення абстрактної мети, одним словом, людського фактора. У вільному, відкритому суспільстві людина вільна і фіксована, вільна у свідомому виборі своїх дій та вчинків, для досягнення цього стану потрібно мати якісні якості та можливості. Насамперед, людина повинна мати певну автономію. Автономію, яка має на увазі не абсолютну ізоляцію, коли ніяке суспільство не буде можливим, а так, що всі її суспільні зв'язки мають такий характер, завдяки якому вони не суперечать, а, навпаки, забезпечують його свободу, його дії, які є формою практичної реалізації. Якщо держава є суверенною політичною організацією цілого народу, то партії та інші громадські організації є лише учасниками здійснення політичної влади. Вони виражають волю своїх членів, груп людей, певних верств суспільства, діють в рамках закону і не мають державних повноважень [2].

Права та обов'язки громадських об'єднань: допомагати державі вирішувати проблеми економічного, соціального, культурного будівництва шляхом прийняття спільних політичних рішень з державними органами; брати участь у різних видах політичної діяльності шляхом створення спільних комісій з державними установами; брати участь у формуванні (висуванні, агітації та ін.) Депутатського корпусу представницьких органів державної влади, тобто бути суб'єктами спонсорської діяльності держави; бути суб'єктами правотворчої діяльності держави з ряду питань (наприклад, укладення колективного договору). За останні роки Верховна Рада України прийняла низку важливих законів, що розширили предмет, зміст та межі громадського контролю відповідно до діяльності держави. Наприклад, НУО беруть участь у здійсненні цивільного контролю над Військовою організацією державні та правоохоронні органи, здійснюють публічну контроль за дотриманням законів, спрямованих на запобігання та боротьба з корупцією, використовуючи такі форми контро-

лю, які не суперечать чинному законодавству. Міністерство юстиції України розпочало проведення правової освіти діяльність для організацій громадянського суспільства. Перші семінари-тренінги з розпилення «Поліпшення взаємодії влади та громадськості у питаннях виконання статутних завдань громадськостю та благодійні організації та їх участь у прийнятті рішень» відбулися у 2010 році в Кіровограді та Хмельницькому. У подіях 83 громадські організації з 12 областей та міста Києва. На думку учасників, семінари стали вагомим внеском у покращення правової культури, правової обізнаності організацій громадянського суспільства. 25-27 вересня 2010 року у Львові відбувся III Інтернаціонал наукова конференція «Розвиток громадянського суспільства: духовність і закон». Захід був організований Міністерством юстиції України, Міжнародна наукова громадська організація «Міжнародна академія духовних наук», Львівський національний університет ім. імені Івана Франка за підтримки Координатора ОБСЄ в Україні. Така робота судової влади спрямована на довгострокову перспективу перспективою, її наслідком має бути максимальна координація діяльності інститутів громадянського суспільства із законодавством Україна, покращення якості статутних документів, що подаються до легалізація органів, і, відповідно, оптимізація юридичних експертиза, процеси утворення та функціонування цих установ, їх взаємодія з державними органами, зокрема, навички використовувати механізми, створені державою, для їх залучення правотворча, правоохоронна та правоохоронна діяльність штатів [3].

Отже, з усього цього ми можемо зробити висновок, що взаємодія державних установ з цивільним населенням та суспільством є умовою існування демократичної правової держави. Інститути громадянського суспільства є партнерами держави, здійснення нормотворчості, правозастосування та правозастосування функцій, взаємна довіра є умовою ефективної співпраці, і громадська ініціатива – запорука успішного діалогу. Таким чином, соціальна держава – це правова держава, яка проводить активну соціальну політику, спрямовану на забезпечення прав і свобод людини, досягнення високого рівня добробуту всіх верств населення.

---

1. Стукалов А. В. Сучасна соціальна держава як результат історичного розвитку концепту ідеальної держави Платона. *Філософські та методологічні проблеми права*. 2016. № 1. С. 127–138.

2. Дегтяр А. О. Соціальна держава в ситуації сучасних викликів та місце в ній філантропії. *Публічне урядування*. 2016. № 3. С. 50–59.

3. Новгородцев П. И. Право на достойное человеческое существование. URL : http://ecsocman.hse.ru/data/324/680/1231/014_Novgorodtsev.pdf